

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι είκοστον μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν” στην γήν των Παρθενάων.

“Ετος γλίμα δώδεκα κι’ ἐνιακίς’ ἀκόμα,
ἄλοι τήν’ Ἀνόρθωσι θάχουνε” στό στόμα.

Τοῦ Δεκεμβρίου πρώτη,
δέν ἔπαυσαν οἱ κρότοι.

Χίλια τριάντα πέντε και διακόσα,
κουττάζουν” στό Λονδίον μάζα τόσα.

Δέν ξέρω σήμερα γιατί ἄγγλο θυμοῦμαι ποιητή.

Ἐλα, μεγάλη Μπάθρον, τῶν ἄγγλων ποιητή,
ξύπνησε τήν Ἑλλάδα σου νά’ δῆς τήν λατρευτή,
πού τήν γλυκοτραγοῦδησες και πέθανες γι’ αὐτή.

Ἦρε φωνή, ἦρε μιλιά,
και πάει” στην ἄγγλια,
και λέει μέσα” στά παληά
ἴδικά της μεγαλειά.

Ἐσὺ, πού τήν σημαία της τήν ἦρες σάβανό σου,
ξύπνα νά’ δῆς Ἐλευθεριά,
ξύπνα νά’ δῆς παλληκαριά
καθῶς ἐκείνη, που κλαψε μπροστά” στό λείψανό σου.

Νάτην... μέσ’ στην τρανή
τῆς γενειᾶς σου κοιτίδα
τριγυροῦ φωτεινῆ
μιά ἴδική σου Πατρίδα.

Γι’ αὐτήν καταναγάζει
ἄπόλλων χρυσός,
και χάλυψ κλαγγάζει
και φέγγει πυρσός.

Σέ κάμπους, σέ δάση, με πνεύματ’ ἀνέμων
Στρατῶν πανοπλία και γδοῦπος ἠχεί,
και τόσο ἄμαζόνα μεγάλων πολέμων
τήν βλέπει τοῦ Τσαΐλδ — Ἄρὸλδ ἡ ψυχῆ.

Ἵρατος ὁ κόσμος σάν κι’ ἄλλοτ’ ἐφάνη,
και τώρα στεφάνι
τῆς ἐπλεξαν κόραϊς
και σ’ ἄξεναις χώραϊς.

Κι’ ἂν ἐμελπες τώρα, τῆς λύρας ὁ φθόγγος
δέν ὕατανε θλίψις και κλάμμα και βόγγος.

ἄγγλε τῆς Ἑλλάδος σίκετα,
νά και βάγια, νά και μύστα,
νά και κλάδοι φοινίκος.

ἄκου τι τῆς ψάλλουν ὄλοι:
νίκα, πάντ’ ἀκτινοβόλει,
τήνελλα καλλίνικος.

